

ved, at en Del af dem, som naturligt burde have Adgang til at overvære Koncerterne, men ikke have Raad til at betale Entreen, fik denne Adgang.

I øvrigt ønsker jeg at udtale min Tilslutning til den Tale, det ærede Medlem fra Kellersup (Jensen-Knudstrup) holdt, i hvilken han udtalte sig meget kraftig for, at de Lærer- og Lærerindekræfter, der knyttes til vore Børnehjem, faa en videregaaende Uddannelse, end de have faaet til Dato. Mit Kendskab til de Forhold gør, at jeg ligesom det ærede Medlem fra Kellersup tør udtale, at der er overordentlig mange Brist at raade Bod paa her, og jeg vil meget anbefale, at man gaar videre i den Retning, som er antydnet i det her foreliggende Forslag, og ad Aare kommer til at give endnu større Bevillinger til, at de Kræfter, der knyttes til Børnehjem omkring i Landet, faa den fyldigst mulige Uddannelse til den som oftest meget vanskelige og meget opofrende Gerning, de gaa ind til. Og her jeg vil da navnlig henpege paa, at det vistnok vilde være særdeles ønskeligt, om de Kræfter, der knyttes til Børnehjem, fik Kendskab til den Metode og den Erfaring, som man paa de større Institutioner for aandsvage, døvstumme og blinde Børn har indhøstet. Jeg tænker her ganske særlig paa Breininge Aandsvageanstalt, der ledes af Professor Keller og nu er befolket af et Antal af ca. 1,000 mere eller mindre aandsvage Personer, hvoraf vel de 5—600 ere mere eller mindre abnorme Børn. Denne Anstalt har øvet en udmærket og ganske overordentlig god Gerning og har ikke alene indadtill, men ogsaa udadtill opnaaet at skabe Respekt og Agtelse for det store og dygtige Arbejde, som her er gjort, og navnlig for det humane Grundlag, hvorpaa dette Arbejde hviler. Det er min Overbevisning, at et Ophold paa 1, 2 eller 3 Maaneder paa Breininge Aandsvageanstalt vilde være af den allerstørste Betydning for Lærere og Lærerinder, som senere skulde gaa over i vore Børnehjem og tage Arbejdet op der, ofte med meget vanskelige Børn.

Jeg giver det ærede Medlem fra Kellersup (Jensen-Knudstrup) Ret i, at de Børn fra Børnehjemmene, der gaa i den almindelige Kommuneskole, ofte ere Genstand for Spot fra deres Kammeraters og de øvrige Elevers Side, men vilde det egentlig ikke være naturligt her at henlede Lærerforeningernes Opmærksomhed paa denne Sag? Der er dog neppe nogen Tvivl om, at det vil være muligt for Læ-

rerne ved vore Kommuneskoler at faa Børnene til i al Almindelighed at opføre sig pænt og human overfor de Børn, der komme fra Børnehjem. Jeg tror, at en af Grundene til, at Børn fra Børnehjem, der komme i Kommuneskolen, ofte faa Øgenavne, blive udskældte og pryglede, er den, at der ikke tales alvorligt med Børnene derom. Jeg tror, at det er muligt for de fleste Lærere og Lærerinder at faa Børn i en Kommuneskole til at forstaa, at de skulle vise Hensyn, Agtelse og Respekt for de Børn, der komme fra Børnehjem. Det er mig bekendt, at der er Kommuneskoler, som besøges af Børn fra Børnehjem, og hvor disse Børn blive udmærket godt behandlede saavel af Lærerpersonalet som af Børnene, men det skyldes den Omstændighed, at vedkommende Lærer har talt fortroligt og indgaaende med Børnene om, at de skulle vise gensidig Agtelse og Respekt for hinanden og være gode imod hinanden og navnlig gode overfor de Børn, som ere fattigere end de selv. Jeg skal her minde om det gode Eksempel, som en af Venstres Mænd, en Mand, som i sin Tid stod som Fører for Venstre her paa Rigsdagen, Christen Berg, har givet, og til det store Resultat, som han opnaaede som Lærer oppe i en vestjyds Kommune. Der havde, før han kom der, været en Lærer, som pryglede meget slemt, var meget haard og til Trods for, at han anvendte de haarde Midler, slet ikke forstod at skabe Disciplin. Saa kom Christen Berg derop. Det første, han gjorde, var at afskaffe Spanskkrøret og sige til Børnene: „I faa ikke Prygl; men saa vil jeg bede jer om, at I ere gode imod hinanden, og navnlig at I Gaardmandsbørn ere gode imod de Børn iblandt jer, som ere Tjenestebørn“. „Husk paa“, sagde han — idet han kaldte en af Drengene op til sig: „Kom her op, min lille Ven“ — „husk paa, at den lille Fyr her skal op Kl. 5 om Morgenen, og alligevel maa han møde her paa Skolen og lære sine Lektier; kunne I da ikke forstaa, at han har det meget haardere end I?“ Og det lykkedes Christen Berg i de faa Aar, han var Lærer i denne Kommune, at skabe et saa godt Kammeratskab mellem Børnene, at det var ganske utænkeligt, at de skulde fornærme, saare eller udskælde hinanden. Jeg tror, at hvis Personalet ved vore Kommuneskoler i særlig Grad vilde kaste sig over denne Opgave, vilde det være muligt at forhindre, at Børn fra Børnehjem blev Genstand for Udskældning og fik